

Fatsus agga Purjaga tassuda. Sepärrast hoidsid ennast keik temma eest kõrvale, ja ei übhgil olnud hea melega temmaga teggemist ja tülitsemist. Agga mis kafo temmäl sest olli? Et kuulge, kuid a liig vihha temmale hirmisa muhtlusse satis.

Temma kõrvas, oue tagga, ellas üks teine oiglane perremees, Lainbi Hinrik, kellegi joudo rühlestest kies olli, ja kelle kätte töö hästi figgis. Eesamima Hinrik olli ükskord foggemata temma heina-ma kõrvast ühhe kare vessa nii tuud, ja teine-kord jälle temma lapse holetusse läbbi Eõnno mullikas metsa jänud, mis teisel hommikul mürtud leiti. Sest temma nüüd hakkas ni kangel vihha oimma naabre vasto pandma, et ei tedda fallinud foggoni ennam, waid keisipiddi tedda vih-

vihas ja waemus, et teisel allati mele-haigust elli. Pealegi oli temma üks kadde innumenne, ja ei fallind, et tuse lässi häsii läis. Sest siis ta ellas ühte-puhko teisega ridus ja tavlusses ja teggi tolle keisugust kahjo. Pöllud ollid neil ühheskous, agga ei Eõnno parrandand aeda, et agga willt pidzi häsii tei ele örrosödetama ja tallatama. Kül teine künatas temmaga, kül kohhendas isse aeda, agga mis temma künne teggi, sedda kius Eõnno jälle melega mahha. Selle-parrast läks siis Hinrik ta jure, ja pallus tedda lahke süddamega, mitte nüugust Purja ja kahjo temmale sehha, egga tedda ni ülma isjata vihklada. Iggaüks teine olles selle palunisse läbbi ärdaks läinud, agga Eõnno vihha hakkas veel ennam pölkema, et teist emma oues nüggi. Jo-